

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, zastoupená doc. JUDr. Janem Brodce, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **MALÁ HLUBOKÁ a. s.**, se sídlem Bašty 416/8, Brno, zastoupená JUDr. Zdeňkem Navrátil, advokátem se sídlem Bašty 416/8, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2020, č. j. MF-7165/2019/1203-21, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2023, č. j. 14 Af 3/2021-71,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2023, č. j. 14 Af 3/2021-71, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2020, č. j. MF-7165/2019/1203-21, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce, advokáta doc. JUDr. Jana Brodce, LL.M., Ph.D., náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 4.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad (dále též „poskytovatel dotace“) se na základě Smlouvy o podmínkách poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ze dne 30. 4. 2012 (ve znění dodatků z 4. 2. 2013 a 4. 2. 2014; dále „Smlouva“) zavázala poskytnout osobě zúčastněné na řízení (tehdy pod obchodní firmou PENA plus a. s.; dále „OZNŘ“), dotaci ve výši nepřesahující 9.256.806 Kč, a to na projekt s názvem *„Rekonstrukce oranžerie na wellness a pivní lázně (koupele)“* (reg. č. CZ.1.14/3. 1. 00/17.02534; dále „Projekt“). Oznámením ze dne 25. 3. 2014 poskytovatel dotace OZNŘ zprávil o krácení finančních prostředků dotace o 3.170.624,88 Kč z důvodu neprovedení některých stavebních prací a dodávek vyfakturovaných v rámci 2. etapy Projektu, která měla být ukončena k 31. 3. 2013.

[2] OZNŘ podala návrh na zahájení sporného řízení podle § 141 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v němž se domáhala zaplacení krácené částky. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále „napadené rozhodnutí“) uložil poskytovateli dotace povinnost OZNŘ částku 3.170.624,88 Kč vyplatit (spolu s úrokem z prodlení a náhradou nákladů řízení).

[3] Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad byla ke konci roku 2021 zrušena a její právní nástupkyní se stala Česká republika. Za Českou republiku jedná v právních vztazích, do kterých takto vstoupila, Ministerstvo pro místní rozvoj (čl. II body 1. a 2. zákona č. 251/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, a další související zákony).

[4] Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví (dále „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl žalobu mířící proti napadenému rozhodnutí. Závěr, že *„příjemce tvrdil a prokázal, že druhá etapa Projektu byla realizována řádně a že sporné položky byly způsobilými k proplacení z dotace a že žalobci se naopak nepodařilo prokázat, že nebyla realizována řádně a že sporné položky nejsou způsobilými k proplacení z dotace“* (bod 36 napadeného rozsudku), byl podle městského soudu v souladu s pravidly pro dokazování ve sporném řízení správním.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného a OZNŘ

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) nesouhlasila se závěrem městského soudu, že se OZNŘ podařilo prokázat řádnou realizaci 2. etapy Projektu, neboť to z kolaudačního souhlasu ani prokázání meteorologických podmínek nevyplývá. Městský soud nezohlednil pochybení žalovaného, který se důkazními návrhy stěžovatelky z důvodu jejich údajné nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti vůbec nezabýval. Nemůže proto obstát ani závěr žalovaného, že stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno, z čehož nesprávně dovodil, že OZNŘ prokázala splnění podmínek pro poskytnutí dotace. Shledal-li navíc městský soud, že nesoulad důkazů se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), nemá za následek jejich nepoužitelnost, měl správně napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení s tím, aby tyto důkazy provedl. Napadené rozhodnutí založené na závěru o prokázání splnění podmínek pro poskytnutí dotace spočívá toliko na prokázání meteorologických podmínek a kolaudačního souhlasu a nezohlednění důkazů předložených

pokračování

stěžovatelkou ústícím v konstatování o neunesení důkazního břemene, což je nesprávné. Stěžovatelka navrhla zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že OZNŘ prokázala dodání předmětných položek, zásah vyšší moci do průběhu realizace projektu a naplnění cíle dotace. Stěžovatelce se nepodařilo takto prokázaný skutkový stav zpochybnit. Jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, řada fakturovaných položek nebyla při kontrole (po realizaci 1. a 2. etapy Projektu) na místě stavby z důvodu jejího zaplavení a nutnosti přesunout tyto položky do nedalekého skladu, což vyplývá ze stavebního deníku. Stěžovatelce se nepodařilo prokázat jejich nedodání a nezpůsobilost s nimi spojených výdajů. Výše sporné částky je navíc nepřezkoumatelná, neboť v protokolu o kontrole 1. a 2. etapy nejsou u neuznaných položek vyčísleny výdaje s nimi spojené. Žalovaný dodal, že poskytovatel dotace v době likvidace škod způsobených záplavami nereagoval na žádost o posunutí termínu realizace Projektu z důvodu nepředvídatelných okolností, ani po jejich likvidaci neověřil stav stavby. Jinými slovy, nesouhlasil s námitkou, že neposoudil řádně všechny předložené důkazy. Žalovaný se zabýval i dodržením dotačních podmínek; jelikož však nebyla prokázána nezpůsobilost neuznaných výdajů, jedná se o výdaje způsobilé. Argumentace kolaudačním souhlasem přitom byla pouze podpůrná; v důsledku nečinnosti poskytovatele dotace v souvislosti s následky záplav se však jedná o jediný důkaz realizace Projektu a přítomnosti neuznaných položek na místě stavby. Jinak při posuzování věci žalovaný vycházel z protokolu o kontrole, stavebního deníku, dopisu ČHMÚ a vyhodnocení povodní v červnu 2013. Podle žalovaného stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno a argumentace nezákonným pojetím tohoto důkazního břemene není důvodná. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

[7] OZNŘ ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasila s námitkou, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že realizace Projektu byla prokázána. K otázce neprovedení důkazů z důvodu jejich nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti stěžovatelka neuvedla žádné nové argumenty. OZNŘ unesla důkazní břemeno ohledně oprávněnosti svého nároku, stěžovatelka naopak neunesla důkazní břemeno stran svých skutkových tvrzení, jak správně vyhodnotil městský soud. OZNŘ navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná, projednatelná a zároveň i důvodná.

[9] Stěžovatelka kasační stížností brojí proti závěru městského soudu, který neshledal pochybení žalovaného co do průběhu a výsledku dokazování vedeného ohledně oprávněnosti nároku OZNŘ vyplývajícího z veřejnoprávní smlouvy. Podstatné vady řízení před žalovaným (§ 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) mají spočívat v nezohlednění důkazních prostředků stěžovatelky (pro jejich údajnou nezákonnost či „nepřezkoumatelnost“) a v závěru o prokázání tvrzení OZNŘ ohledně splnění podmínek pro poskytnutí dotace. Stěžovatelka také nesouhlasí s názorem městského soudu (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), který i přes rozpor s kontrolním řádem

stěžovatelkou předložené důkazní prostředky nepovažoval za nepoužitelné, přesto však nevrátil věc žalovanému s tím, aby tyto důkazy provedl.

[10] Podle § 10b odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, rozhoduje *spory z právních poměrů při poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci podle správního řádu Ministerstvo financí, je-li jednou ze smluvních stran kraj, svazek obcí, jehož členem je hlavní město Praha, nebo Regionální rada regionu soudržnosti.*

[11] Podle § 141 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*

[12] S ohledem na § 141 odst. 4 správního řádu je ve sporném řízení *„důkazní břemeno zejména na účastnících řízení a je tak do určité míry modifikována zásada materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Správní orgán pak vychází zejména z důkazů, které byly účastníky navrženy; nadto může provést i další důkazy podle svého uvážení, přičemž zejména by měl doplnit ty důkazy, které jsou potřeba k ochraně veřejného zájmu (viz. § 2 odst. 4 správního řádu)“* (rozsudky NSS ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27, bod 23, a ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, č. 3712/2018 Sb. NSS, bod 71).

[13] Podle § 51 odst. 1 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

[14] Lze připomenout, že otázky skutkové včetně hodnocení důkazů přezkoumává v plné jurisdikci krajský (městský) soud. Intervence Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu spíše výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (např. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23).

[15] Není sporné, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně neoprávněnosti krácení dotace tížilo OZNR. Ta totiž v pozici navrhovatelky tvrdila, že jí poskytovatel dotace (odpůrkyně ve sporu) finanční prostředky krátil v rozporu se Smlouvou, tedy i přes provedení a uhrazení veškerých fakturovaných prací. Podle čl. IV odst. 4 věty druhé Smlouvy *„částka dotace, která bude příjemci poskytnuta, bude určena na základě skutečně vynaložených, odůvodněných a řádně prokázaných způsobilých výdajů.“*

[16] Žalovaný hodnotil předložené důkazní prostředky v bodech 47 až 74 napadeného rozhodnutí. Z kolaudačního souhlasu ze dne 31. 3. 2014, č. j. OSÚ/10587-14, podle něj vyplynulo, že Projekt *„byl nakonec řádně realizován, což znamená, že všechny položky rozpočtu, které byly v době kontroly demontovány a uskladněny v nedalekém skladu, byly nakonec na místě stavby. Tudíž účel dotace byl naplněn“* (dílčí závěr 9). Část stavby nebo jejího zařízení podle něj bylo třeba externě uskladnit, což vyplývá z předloženého stavebního

pokračování

deníku, a to v důsledku záplav, které OZNŘ doložila dopisem Českého hydrometeorologického ústavu a žalovaný ověřil z volně dostupného materiálu Ministerstva životního prostředí s názvem „Vyhodnocení povodní v červnu 2013“ (dílčí závěr 1). Kontrola ze dne 17. 6. 2013, na jejímž základě došlo ke krácení dotace, přitom proběhla v době likvidace následků záplav (dílčí závěr 4). Protokol o výsledku této kontroly (*Protokol o výsledku fyzické kontroly INTERIM – 1. a 2. etapa*) a *Oznámení příjemci o krácení finančních prostředků dotace* ze dne 25. 3. 2014 považoval za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečné specifikace údajně chybějících položek a jejich ceny. Kontrolní zjištění týkající se 2. etapy označil za nepřezkoumatelná a neprokázaná, protože nebyly vyřízeny námitky navrhovatelky, pouze obecně bylo konstatováno, že položky nebyly v době kontroly na místě stavby (dílčí závěr 5). Za prokázanou měl naopak snahu OZNŘ o komunikaci s poskytovatelem dotace v důsledku komplikací se záplavami a snahu o součinnost v souvislosti s prováděním kontrol (dílčí závěr 2). K Interním sdělením o monitorovacích návštěvách z 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013 žalovaný nepřihlédl, neboť se nejedná o protokoly o kontrole ve smyslu zákona o státní kontrole, tudíž neprokazují skutečnosti v nich uvedené (dílčí závěr 6).

[17] V bodech 75 až 84 napadeného rozhodnutí pak žalovaný návrh OZNŘ posoudil věcně. Z dílčích skutkových závěrů dovodil: „*odpůrkyně [poskytovatel dotace] tudíž neprokázala, že sporná částka představuje nezpůsobilé výdaje, a neunesla své důkazní břemeno*“ (bod 76); „*ve sporném řízení nebylo prokázáno, že položky neuznané v rámci 2. žádosti o platbu nebyly dodány*“ (bod 79). V závěru napadeného rozhodnutí pak žalovaný dospěl k závěru, že se jednalo o způsobilé výdaje a krácení dotace bylo nedůvodné, neboť „*ve sporném řízení nebylo prokázáno, že sporná částka představuje nezpůsobilé výdaje, resp. že odpůrkyni neuznané položky nebyly dodány, a tudíž nemohly být fakturovány a uplatněny k proplacení z dotace*“ (body 83 a 84 napadeného rozhodnutí).

[18] K nezohledněným interním sdělením o monitorovacích návštěvách z 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013 městský soud v bodě 31 napadeného rozsudku konstatoval: „*Možnost ukončit kontrolu vydáním interního sdělení o monitorovací návštěvě se z kontrolního řádu nepodává. Z tohoto hlediska lze tedy důkazy označené jako „Interní sdělení o monitorovací návštěvě dne 20. 9. 2013“ a „Interní sdělení o monitorovací návštěvě dne 12. 11. 2013“ považovat za získané v rozporu s kontrolním řádem.*“ Nesdílel však přesvědčení žalovaného, že jde bez dalšího o důkazy nezákonné. V bodě 33 pak městský soud dovodil: „*Přestože tedy shora uvedené listiny nepředstavují nezákonně získané důkazy, neztotožňuje se soud s názorem žalobce, podle něž mělo neprovedení uvedených důkazů za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je postaveno na závěru, že osoba zúčastněná na řízení prokázala, že druhá etapa Projektu byla realizována řádně a ve stanoveném termínu s tím, že (až) po její realizaci (v červnu 2013) přišlo období nadprůměrných srážek, v jehož důsledku bylo místo realizace Projektu zaplaveno a některé již realizované části (např. bazénové technologie, jímky vyrovnávacích nádrží) byly demontovány. Výstup z Interních sdělení ze dnů 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013, z nichž plyne, že se na místě realizace Projektu nenacházely všechny fakturované položky, nemůže na uvedeném závěru (že v této době již byla druhá etapa Projektu realizována) nic změnit.*“

[19] V bodě 36 napadeného rozsudku městský soud k otázce unesení důkazního břemena OZNŘ uzavřel: „*V nyní posuzované věci bylo povinností příjemce jako navrhovatele tvrdit a prokázat, že druhá etapa Projektu byla realizována řádně a že sporné položky a výdaje na jejich pořízení jsou výdaji způsobilými. Povinností žalobce bylo tvrdit a prokázat, že druhá etapa Projektu nebyla realizována řádně a že sporné položky a výdaje na jejich pořízení jsou výdaji nezpůsobilými. Jak již bylo uvedeno výše, napadené rozhodnutí je založeno na závěru, že příjemce tvrdil a prokázal, že druhá etapa Projektu byla realizována řádně a že sporné položky byly způsobilými k proplacení z dotace a že žalobci se naopak nepodařilo prokázat, že nebyla realizována řádně a že sporné položky nejsou způsobilými k proplacení z dotace. Tento závěr je zcela v souladu s uvedenými pravidly pro dokazování ve sporném řízení správním.*“

[20] Jinými slovy, podle městského soudu z dokazování v řízení před žalovaným vyplynulo, že OZNŘ prokázala řádnou realizaci 2. etapy Projektu. Stěžovatelce se podle něj naopak nepodařilo tento skutkový závěr zpochybnit či vyvrátit.

[21] Se závěrem městského soudu se však Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Jak namítla stěžovatelka, závěr o splnění podmínek pro udělení kolaudačního souhlasu na základě kontrolní prohlídky z 31. 3. 2014 (z něhož žalovaný dovodil naplnění účelu dotace) přímo nedokládá pravdivost tvrzení, že se k 31. 3. 2013 na místě stavby nacházely všechny sporné položky (které tam podle zjištění poskytovatele dotace dne 17. 6. 2013 scházely). Žalovaný nicméně v napadeném rozhodnutí kromě toho vyšel i ze stavebního deníku. Zabýval se však pouze obdobím mezi dny 2. 5. 2013 a 16. 6. 2013, a nikoliv obdobím do 31. 3. 2013, kdy měla být 2. etapa Projektu realizována. Žalovaný tedy např. nezmínil, že podle stavebního deníku obsaženého ve správním spise byla 2. etapa Stavby předána dne 12. 3. 2013.

[22] Z částí stavebního deníku provedených k důkazu žalovaným vyplývá, že v důsledku záplav byla provedena demontáž a uskladnění vnitřního točitého schodiště, bazénových technologií, whirlpoolu a vyrovnávacích jímek plastových nádrží. Z Protokolu o výsledku fyzické kontroly INTERIM – 1. a 2. etapa a Oznámení příjemci o krácení finančních prostředků dotace se přitom podává, že na místě stavby měly dále chybět i elektromontáž, vzduchotechnika a další položky. I ohledně těchto měl žalovaný tvrzení OZNŘ o nutnosti jejich uskladnění mimo stavbu za prokázaná, aniž by však své úvahy přezkoumatelně zachytil v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Lze dodat, že nedostatečná specifikace sporných položek a jejich ceny v Protokolu (jehož součástí je příloha č. 2 obsahující výčet položek) a Oznámení nemůže vyloučit jejich použitelnost jakožto důkazních prostředků, ale nanejvýš snížit jejich výpovědní hodnotu.

[23] OZNŘ již v rámci kontroly dne 17. 6. 2013 uváděla, že některé položky jsou na místě stavby nedostupné a některé se nacházejí mimo ni. S ohledem na zasažení místa stavby následky záplav v květnu a červnu 2013 lze tvrzení o nutnosti jejich demontáže a uskladnění považovat za myslitelné. Podle Interních sdělení o monitorovacích návštěvách z 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013 však v této době na místě stavby řada položek stále ještě chyběla, navíc se některé z nich nepodařilo dohledat ani na údajném místě uskladnění. Jak již dovodil městský soud, rozpor s kontrolním řádem sám o sobě nezpůsobuje nepoužitelnost těchto interních sdělení jakožto důkazních prostředků ve sporném správním řízení. Za této situace bylo

pokračování

třeba, aby žalovaný tyto důkazy provedl, umožnil OZNŘ se k nim vyjádřit a poté je vyhodnotil. Nelze akceptovat jejich nezohlednění z důvodu, že prokazují pozdější stav než ten, kdy měla být 2. etapa Projektu realizována, jak uvedl městský soud. Pak by totiž bylo nutné odhlédnout i od kolaudačního souhlasu a pozdějších pasáží stavebního deníku.

[24] Nejvyšší správní soud dodává, že co do úvah o rozložení důkazního břemene mezi strany sporu je napadené rozhodnutí na samé hraně přezkoumatelnosti. Jak již bylo uvedeno, důkazní břemeno stran prokázání řádné realizace 2. etapy Projektu tížilo OZNŘ. Byť žalovaný fakticky primárně hodnotil důkazní prostředky předložené OZNŘ, zároveň opakovaně uvedl, že stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno, nebo že nebyla prokázána nezpůsobilost výdajů (např. body 76, 79 a 83). Prokázat způsobilost sporných položek ve sporném řízení správním tedy bylo na OZNŘ, naopak na stěžovatelce bylo, aby tento skutkový závěr vyvrátila prokázáním opaku, anebo jej alespoň dostatečně zpochybnila; v obou případech by ji pak bylo třeba považovat za procesně úspěšnou stranu sporu.

[25] V dalším řízení je tedy na žalovaném, aby posoudil, zda z důkazních prostředků předložených OZNŘ vyplývá řádná realizace 2. etapy Projektu. Dospěje-li k závěru, že OZNŘ své důkazní břemeno unesla, pak tento skutkový závěr musí přezkoumatelně konfrontovat se skutečnostmi vyplývajících z důkazních prostředků předložených stěžovatelkou, tedy mj. i z Interních sdělení o monitorovacích návštěvách z 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013 provedených k důkazu. Jejich nezohlednění je třeba považovat za podstatnou vadu správního řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí a odůvodňující jeho zrušení.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadený rozsudek. Současně rozhodl výrokem II. i o zrušení napadeného rozhodnutí, neboť pro takový postup byl důvod již v řízení před městským soudem [§ 110 odst. 1 věta první před středníkem ve spojení s jeho odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[27] Nejvyšší správní soud současně rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), a to podle úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný procesně úspěšný nebyl, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. Stěžovatelka uspěla, Nejvyšší správní soud jí však na náhradě nákladů řízení přiznal pouze částky vynaložené Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad jako poplatky za žalobu ve výši 3.000 Kč a za s ní spojený návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1.000 Kč (položky č. 18 a 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Podle Ústavního soudu „je třeba podle konkrétních okolností tohoto případu zvažovat, zda příslušná organizační složka státu je schopna se v daném sporu (zejména pokud v něm vystupuje jako strana žalovaná) účinně bránit za pomoci svých právníků, či zda jde o spor specifický, v němž k efektivní obraně a k úspěšnému výsledku sporu pro organizační složku státu - a ve svém důsledku i pro Českou republiku - je třeba, aby Česká republika byla zastupována advokáty“ (nález ze dne 17. 4. 2013, Pl. ÚS 25/12, č. 59/2013 USn., bod 117). V tomto případě se jedná o problematiku dotační, která je v gesci

stěžovatelky, a otázku řádného dokazování, která není natolik specifická, aby odůvodňovala účelnost zastupování státu advokátem namísto pracovníky stěžovatelky. *Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).* Soud OZNŘ žádnou povinnost neuložil, ta proto (za použití § 120 s. ř. s) nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu